

Arrest

nr. 121 370 van 24 maart 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 juni 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 mei 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13 *quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 december 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. MORJANE, die *loco* advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 11 juli 2012 dient de verzoeker een asielaanvraag in.

Op 29 november 2012 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De verzoeker dient tegen deze beslissing beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Op 11 december 2012 treft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) ten aanzien van de verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

Op 15 maart 2013 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 21 maart 2013 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris deze aanvraag onontvankelijk.

Op 16 mei 2013 wordt het beroep tegen de beslissing van 29 november 2012 verworpen en weigert de Raad met het arrestnr. 103.005 aan de verzoeker de vluchtelingenstatus alsook de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 23 mei 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Dit is de thans bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

de persoon die verklaart te heten B(...) M(...) S(...)

geboren te (...), op (in) (...)

en van nationaliteit te zijn : Afghanistan

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 16/05/2013 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

2. Over de rechtspleging

2.1 De verzoeker vraagt de Raad huidig dossier samen te behandelen met het beroep dat zijn echtgenote heeft ingediend tegen de jegens haar getroffen beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten, dit omdat zijn echtgenote tevens op dezelfde aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet zou zijn vermeld. Deze zaak is gekend onder het rolnummer X.

Op grond van het inquisitoir karakter van zijn rechtspleging beslist de Raad evenwel autonoom over de eventuele samenvoeging van dossiers. Het loutere gegeven dat de echtgenote van de verzoeker mee wordt vermeld op een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet maakt echter niet dat het voor een goede rechtsbedeling onontbeerlijk is om in één arrest uitspraak te doen over de beide beroepen die geenszins tegen de beslissing van 21 maart 2013 houdende de onontvankelijkheid van deze aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet zijn gericht, maar wel betrekking hebben op de onderscheiden bevelen om het grondgebied te verlaten die aan de verzoeker en zijn echtgenote werden afgegeven nadat de asielprocedures van beiden negatief werden afgesloten. Er wordt dan ook niet ingegaan op de vraag van de verzoekers om beide beroepen samen te voegen.

2.2 Ter terechtzitting legt de advocaat van de verzoeker een aantal stukken voor met betrekking tot zijn medische problematiek. De advocaat van de verweerder vraagt om deze stukken uit de debatten te weren en de Raad kan de verweerder hierin volgen. Immers voorziet noch de vreemdelingenwet noch het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat, in het raam van een annulatieprocedure, ter terechtzitting nog overtuigingsstukken kunnen worden voorgelegd. De procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is van inquisitoriale aard zodat enkel met de in de procedureregeling

voorzienere procedurestukken rekening kan worden gehouden. Niet in het procedurereglement voorzienere stukken, zoals *in casu* de eerst ter terechtzitting neergelegde medische stukken, worden om die reden en gelet op de rechten van de verdediging uit de debatten geweerd.

2.3 Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

De verweerder werpt in de nota met opmerkingen een exceptie van niet-ontvankelijkheid op. Hij betoogt dat de verzoeker het vereiste belang bij het beroep ontbeert en licht de exceptie als volgt toe:

“Verzoeker ontbeert naar het oordeel van de verwerende partij het vereiste belang bij het ingediende beroep, nu dit gericht is tegen het betekende bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

In casu werd aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 .

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1° 2°. 5°. 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven. ” (eigen vetschrift en onderlijning)

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°. 2°. 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden.

In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet genomen om reden dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekende partij ter kennis te laten brengen.

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling.

In casu werpt verzoeker een schending op van de artikelen 2, 3 en 13, doch uit de bespreking van het middel blijkt dat deze schendingen geenszins kunnen worden aangenomen.

Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren.

De verwerende partij besluit dan ook dat verzoekers annulatieberoep onontvankelijk is wegens gebrek aan belang.”

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de

verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037). Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) en van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit, zoals van kracht ten tijde van de bestreden beslissing, luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies betekend.

(...)”

Artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet, zoals gewijzigd door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012 (ed. 2)), wet in werking getreden op 27 februari 2012, en waarnaar voornoemd artikel 75, § 2 verwijst, luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig het bepaalde in artikel 51/2. Indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1°, en de vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°, of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt onverwijld ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.”

Artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet, zoals eveneens gewijzigd door voornoemde wet van 19 januari 2012 die op 27 februari 2012 in werking is getreden, luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

(...)

5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang, gesignaleerd is, overeenkomstig artikel 3, 5°;

(...)

11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken.

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.”

Uit voornoemd artikel 52/3, § 1 blijkt dat, indien aan de vreemdeling die onregelmatig in het Rijk verblijft, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend of indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van zulke vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet, de staatssecretaris of zijn gemachtigde beslist dat deze vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen.

Gelet op de bewoordingen van artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing niet over enige appreciatiemogelijkheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: ten eerste, de vreemdeling werd de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd of de Raad heeft het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verworpen én ten tweede, deze vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk. De staatssecretaris of zijn gemachtigde moet bijgevolg eerst nagaan of aan deze twee voorwaarden is voldaan. Is dit het geval, dan moet de staatssecretaris of zijn gemachtigde vervolgens beslissen dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7 van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Hij beschikt ter zake niet over enige appreciatiemogelijkheid.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde evenmin over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

Zodoende dient de staatssecretaris of zijn gemachtigde op grond van voornoemd artikel 52/3, § 1 eerst bindend te beslissen dat de vreemdeling valt onder de gevallen bedoeld in voornoemd artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° en vervolgens dient hij, in het geval één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen van toepassing zijn, verplicht een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoeker zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt nu hij niet in het bezit is van een geldig paspoort met een geldig visum. Deze feitelijke vaststelling wordt door de verzoeker niet betwist.

Gelet op voormelde dubbele gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 52/3, § 1 en artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoeker dan ook geen nut opleveren.

Een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel kan er *in casu* dus in principe enkel toe leiden dat de verweerder opnieuw aan de verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten aflevert op grond van dezelfde feitelijke en juridische gronden die hem geen discretionaire bevoegdheid laten.

Evenwel primeren de bepalingen van het Europees Verdrag ter Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) op de Belgische wetgeving.

Artikel 13 van het EVRM vereist een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

In casu voert de verzoeker in een eerste middel onder meer de schending aan van de artikelen 2, 3 en 13 van het EVRM. Enkel wanneer een verdedigbare grief inzake deze verdragsartikelen voorligt, zal de bij de wet voorziene gebonden bevoegdheid om een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren,

worden doorbroken. De ontvankelijkheid van de vordering hangt *in casu* dan ook samen met de conformiteit van de bestreden beslissing met deze verdragsartikelen.

De Raad wijst er op dat artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66). Het EHRM oordeelt dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de vreemdeling naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoeker zelf (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

De verzoeker vangt zijn middel aan met de uitgebreide verwijzing naar rechtspraak van het EHRM inzake de beoordeling van artikel 3 van het EVRM. Vervolgens geeft hij aan dat de bewijslast inzake artikel 2 van het EVRM niet verschilt van deze inzake artikel 3 van het EVRM en stelt hij dat het EHRM vereist dat de betrokkene de substantiële gronden moet voorleggen die aantonen dat hij bij zijn terugkeer reëel gevaar zal lopen om onderworpen te worden aan een behandeling die in strijd is met artikel 3 van het EVRM. De verzoeker wijst er, wederom in verwijzing naar rechtspraak van het EHRM, op dat de grief onder artikel 3 van het EVRM grondig moet worden onderzocht door de bevoegde instanties en dat tot op het moment van de effectieve verwijdering. Vervolgens poogt de verzoeker de rechtspraak van het EHRM ter zake toe te passen op zijn individueel geval. Hij voert met name aan dat hij in zijn aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet grieven inzake de artikelen 2 en 3 van het EVRM heeft laten gelden. De verzoeker citeert uit zijn aanvraag waarin het volgende werd gesteld: "*Verzoeker heeft een levensverwachting van 29 maanden. Hij is er erg aan toe. Hij lijdt aan: "myélome multiple à chaines légères Kappa avec protéinurie de Bence Jones et lésions osseuses lytiques ainsi qu'une volumineuse masse médiastinale Bulky (plasmocytome) qui comprime les voies respiratoires supérieures et engendre une paralysie de la corde vocale gauche". Verzoeker wordt gevolgd door een specialist in inwendige geneeskunde. Zijn levensverwachting werd voorspeld door deze specialist op 29 maanden. Er werd ook vastgesteld dat in geval van een stopzetting van de medicatie met 100% zekerheid wordt vastgesteld dat hij zal overleiden (sic). Verzoeker werd al twee keer in het ziekenhuis opgenomen omwille van deze aandoening. Verzoeker heeft een ernstige longaandoening. Dat bijgevolg niet betwist kan worden dat verzoeker aan een ernstige aandoening lijdt die zijn fysieke en psychische integriteit in gevaar brengt alsook zijn leven nu blijkt dat verzoeker zal overlijden in geval van stopzetting van medicatie.*" Volgens de verzoeker werd deze grief niet grondig onderzocht hetgeen zou blijken uit de afwezigheid van motivering dienaangaande in de bestreden beslissing. De verzoeker besluit dat de bestreden beslissing strijdig is met de artikelen 2 en 3 van het EVRM nu blijkt uit de neergelegde stukken dat hij om het leven zal komen in geval van verwijdering of terugkeer naar zijn land van herkomst. Het niet onderzoeken van de grieven zou tevens een schending uitmaken van artikel 13 van het EVRM in combinatie met de artikelen 2 en 3 van het EVRM.

De Raad merkt op dat *in casu*, waar de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM verbonden is met de medische situatie van de verzoeker, een eenvoudige vrees voor het leven of de fysieke integriteit of voor een onmenselijke of vernederende behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM.

Met betrekking tot vreemdelingen die zich beroepen op hun medische toestand om hun verwijdering tegen te houden, oordeelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat enkel “*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*”, een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42). Het is aan de verzoeker om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst zal worden blootgesteld aan een dergelijk reëel risico (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

De Raad verwijst dienaangaande naar de rechtspraak van het ERHM ter zake. In de zaak N. vs het Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 265.855 hanteert het Hof een aantal principes met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. In dit principearrest geeft het Hof een overzicht van haar jarenlange consistente rechtspraak sinds het arrest “D. v. The United Kingdom (EHRM, 2 mei 1997, nr. 30240/96) waaruit zij vervolgens duidelijk de principes vaststelt die zij aanwendt met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst: de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

De Grote Kamer handhaafde de hoge drempel die door D. v. The United Kingdom werd gesteld. Het EVRM is volgens het Hof immers essentieel gericht op de bescherming van burgerlijke en politieke rechten. Volgens het Hof kan artikel 3 van het EVRM niet beschouwd worden als een verplichting voor de verdragspartijen om de ongelijkheden tussen landen op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door het voorzien van gratis en onbeperkte gezondheidszorg aan illegale vreemdelingen. *In casu* oordeelde het Hof dat uit de beschikbare informatie bleek dat antiretrovirale middelen in principe beschikbaar zijn in Oeganda - al geraakten ze wegens een gebrek aan middelen vaak maar bij de helft van de personen die deze nodig hadden - en zouden ze niet beschikbaar zijn in verzoeksters rurale streek van afkomst en zou ze deze middelen naar eigen zeggen niet kunnen betalen noch zou zij op de steun en zorg van de in Oeganda aanwezige familieleden kunnen rekenen. De Grote Kamer kwam tot de conclusie dat er geen sprake was van de zeer uitzonderlijke omstandigheden zoals in voornoemd arrest D. v. The United Kingdom en besloot dat haar uitzetting niet in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

Het Hof heeft bijgevolg een zeer bewuste keuze gemaakt om in Grote Kamer de hoge drempel zoals gehanteerd sinds voornoemd arrest D. v. The United Kingdom te behouden. Door zelf een overzicht van haar rechtspraak te geven van 1997 tot aan dit arrest en door zelf de principes op te sommen die hieruit moeten worden afgeleid, laat het Hof er geen twijfel meer over bestaan hoe uitzonderlijk de situatie van een ernstig zieke moet zijn alvorens zijn uitzetting in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM. Het Hof heeft tot nu toe nog maar in één enkele zaak, meer bepaald in D. v. Verenigd Koninkrijk (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96) geoordeeld dat deze ‘zeer uitzonderlijke omstandigheden’ aanwezig waren. In deze zaak oordeelde het Hof dat wegens de combinatie van een aantal factoren, zowel persoonlijke factoren als factoren m.b.t. de medische en sociale omstandigheden in het land van terugkeer, er in dit geval sprake was van “zeer uitzonderlijke omstandigheden”. Concreet betrof het (1) het terminale en kritieke stadium van een ongeneeslijke ziekte, (2) het gebrek aan en de ontoereikendheid van medische en verzorgende voorzieningen voor de behandeling van de ziekte in het land van terugkeer en (3) het gebrek aan sociale opvang, m.n. de afwezigheid van familieleden of vrienden die een minimum aan voedsel, huisvesting en sociale ondersteuning kunnen verstrekken.

Hoewel het de verzoeker toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst zal worden blootgesteld aan een reëel risico in de zin van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754), stelt de Raad vast dat de verzoeker *in casu* nalaat om in zijn verzoekschrift op duidelijke wijze aan te geven én te concretiseren welke de zeer uitzonderlijke humanitaire omstandigheden zouden zijn die pleiten tegen de bestreden beslissing. De verzoeker beperkt er zich toe omtrent zijn medische toestand te citeren uit de aanvraag die hij op 15 maart 2013 indiende om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt echter dat deze aanvraag op 21 maart 2013

onontvankelijk werd verklaard nu het medisch attest dat de verzoeker bij deze aanvraag voorlegde, slechts als declaratoir kon worden beschouwd aangezien alle gegevens van de ondertekende arts (naam, stempel en RIZIV-nummer) onleesbaar waren. Deze vaststelling is in overeenstemming met de stukken van het administratief dossier: er blijkt inderdaad dat het bij de aanvraag gevoegde medisch document op vele vlakken, waaronder ook de gegevens van de arts, totaal onleesbaar is. Derhalve dringt zich de vaststelling op dat de medische verblijfsaanvraag waaruit de verzoeker thans citeert niet wordt gestaafd aan de hand van enig bewijskrachtig document aangaande de medische toestand van de verzoeker. De vermeldingen in de aanvraag, alsook in het huidige verzoekschrift, beperken zich tot loutere beweringen waarvan de waarachtigheid niet kan worden nagegaan. Met deze loutere beweringen omtrent een ernstige gezondheidsproblematiek in hoofde van de verzoeker, wordt dan ook geenszins aangetoond dat er in het concrete geval van de verzoeker zeer uitzonderlijke omstandigheden aanwezig zijn derwijze dat zijn medische toestand er op dwingende wijze aan in de weg staat dat de verzoeker van het grondgebied wordt verwijderd. Waar de verzoeker louter stelt dat een stopzetting van de medicatie met zekerheid zal leiden tot zijn overlijden, maakt hij bovendien op geen enkele wijze concreet aannemelijk dat deze of gene medische behandeling daadwerkelijk zal worden stopgezet.

De verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat er in zijn geval zwaarwegende gronden zijn of een dusdanige gezondheidsproblematiek aanwezig is die ingevolge de uitvoering van een bevel om het grondgebied te verlaten aanleiding zou geven tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt derhalve niet aannemelijk gemaakt.

Bovendien stipt de Raad aan dat in de voorbereidende werken bij (oud) artikel 9ter van de vreemdelingenwet het volgende kan gelezen worden : “(...)het is echter evident dat een ernstig zieke vreemdeling die uitgesloten is van het voordeel van artikel 9ter om een van die redenen, niet zal worden verwijderd indien hij dermate ernstig ziek is dat zijn verwijdering een schending zou zijn van artikel 3 EVRM.(...)” (Gedr. St. Kamer, 2005-06, nr. 2478/001, 36).

Hieruit kan afgeleid worden dat indien de verweerder in de huidige fase van de procedure de verzoeker op gedwongen wijze zou wensen te verwijderen, artikel 3 van het EVRM vereist dat hij verzoekers medische situatie in zijn geheel dient onderzocht te hebben (cf. CE. 29 oktober 2010, nr. 208.586: “*qu'en revanche il appartiendra à l'autorité, conformément aux travaux préparatoires précités, d'examiner la situation médicale de l'étranger avant de procéder à son éloignement forcé; (...).*”

In casu blijkt echter nergens uit dat de verweerder de huidige bestreden beslissing op een gedwongen wijze zal uitvoeren of een dergelijke maatregel plant. Het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten ten opzichte van een vreemdeling die zich op illegale wijze op het grondgebied bevindt, vormt op zich geen schending van artikel 3 van het EVRM. Voorts staat het de verzoeker vrij om aan de verwerende partij, gelet op zijn medische situatie, zo nodig een verlenging van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten aan te vragen en desgevallend een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in te dienen zoals hij ter terechtzitting aankondigt.

Wat de aangevoerde schending van artikel 2 van het EVRM betreft, wijst de Raad er op dat deze verdragsrechtelijke bepaling het volgende inhoudt:

- “1. *Het recht van een ieder op leven wordt beschermd door de wet. Niemand mag opzettelijk van het leven worden beroofd, behoudens door de tenuitvoerlegging van een gerechtelijk vonnis wegens een misdrijf waarvoor de wet in de doodstraf voorziet.*
2. *De beroving van het leven wordt niet geacht in strijd met dit artikel te zijn geschied ingeval zij het gevolg is van het gebruik van geweld, dat absoluut noodzakelijk is:*
 - (a) *ter verdediging van wie dan ook tegen onrechtmatig geweld;*
 - (b) *teneinde een rechtmatige arrestatie te bewerkstelligen of het ontsnappen van iemand die op rechtmatige wijze is gedetineerd, te voorkomen;*
 - (c) *teneinde in overeenstemming met de wet een oproer of opstand te onderdrukken.”*

Zoals de verzoeker zelf opmerkt in zijn verzoekschrift, acht het EHRM de schendingen van artikel 2 EVRM en artikel 3 EVRM onlosmakelijk verbonden.

De verzoeker maakt in zijn middel geen duidelijk onderscheid betreffende de aangevoerde schending van artikel 2 dan wel artikel 3 van het EVRM, hij brengt geen enkel concreet element aan dat er op kan

wijzen dat de tenuitvoerlegging van de thans bestreden beslissing zijn leven in het gedrang brengt. Met loutere beweringen kan niet worden volstaan. Er is hierboven reeds vastgesteld dat geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk wordt gemaakt.

Een schending van artikel 2 van het EVRM wordt evenmin aannemelijk gemaakt.

Voorts merkt de Raad op dat de verzoeker ook verwijst naar artikel 8 van het EVRM. De verzoeker beperkt zich echter tot het verwijzen naar algemene rechtsleer en rechtspraak van het EHRM ter zake zonder deze ook maar enigszins op zijn persoonlijke situatie te betrekken. Dienvolgens stelt de Raad vast dat de verzoeker geen concrete elementen aanbrengt die aannemelijk kunnen maken dat het bevel om het grondgebied te verlaten een ongeoorloofde inmenging in zijn privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zou vormen.

Tot slot dient erop te worden gewezen dat artikel 13 van het EVRM bepaalt dat eenieder wiens rechten, welke in het Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, recht heeft op een daadwerkelijke rechtshulp voor een nationale instantie. Deze bepaling heeft echter geen onafhankelijk bestaan, maar kan slechts worden ingeroepen in samenhang met de verdragsbepaling waarvan de schending wordt ingeroepen (RvS 4 januari 2006, nr. 153 232). Aangezien de aangevoerde schending van de artikelen 2, 3 en 8 van het EVRM *in casu* niet kan worden weerhouden, kan evenmin worden besloten tot een schending van artikel 13 van het EVRM (RvS 28 februari 2005, nr. 141 340). De verzoeker voert overigens aan dat artikel 13 van het EVRM is geschonden doordat het bestuur geen zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd inzake zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Uit de stukken van het dossier blijkt echter dat deze tekortkoming niet aan het bestuur kan worden verweten nu blijkt dat de verzoeker geen bewijskrachtige medische stukken heeft toegevoegd aan zijn aanvraag. De aanvraag werd dan ook onontvankelijk bevonden. Ook de Raad stelt vast dat de voorgelegde stukken dusdanig onleesbaar zijn dat enkel kan worden vastgesteld dat het gebrek aan onderzoek van verzoekers medische problematiek aan het eigen onzorgvuldige optreden van de verzoeker is te wijten. Er kan van het bestuur en ook van de Raad niet worden verwacht dat zij een onderzoek voeren op basis van onleesbare medische attesten.

Nu de verzoeker geen verdedigbare grief heeft aangevoerd inzake het EVRM, doet het betoog van de verzoeker geen afbreuk aan de hoger besproken gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris ter zake. Ter terechtzitting wordt, buiten de hierboven reeds besproken en niet weerhouden verwijzing naar de grieven ontleend aan de artikelen 2 en 3 van het EVRM, enkel verwezen naar het verzoekschrift. Waar de verzoeker in het verzoekschrift stelt dat hij belang heeft bij het beroep om te vermijden dat een later nieuw bevel als een herhaald bevel zou worden beschouwd, dient te worden opgemerkt dat de verzoeker met dergelijke puur hypothetische uiteenzetting geenszins aantoont dat hij, in weerwil van de gebonden bevoegdheid van de verweerder ter zake, een daadwerkelijk voordeel kan halen uit de vernietiging van de thans bestreden beslissing. Ook de verwijzing naar een aantal internrechtelijke bepalingen doet geen afbreuk aan de hoger besproken gebonden bevoegdheid.

Dienvolgens, en gelet op hetgeen voorafgaat, stelt de Raad vast dat de verzoeker niet aantoont dat hij beschikt over het rechtens vereiste belang bij het onderhavige beroep. De verzoeker toont niet aan dat de eventuele vernietiging van de bestreden beslissing hem tot nut kan strekken.

De door de verweerder opgeworpen exceptie dient dan ook te worden aangenomen.

Het beroep is onontvankelijk.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig maart tweeduizend veertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE